

Книга про Майстра Ісуса. Євангеліє від Апостола Андрія

Записано Анною Зубковою

**Переклад з російської
Катерини Музика
Дмитра Савінського
Ірини Войтенко**

Зміст

Передмова.....	3
Розмова з Ісусом та Апостолом Андрієм про необхідність написання цієї книги.....	5
Розділ 1. Іоанн Хреститель.....	7
Розділ 2. Хрещення.....	14
Розділ 3. Покликання.....	17
Розділ 4. Про життя поруч із Майстром	23
Розділ 5. Про зцілення душ і тіл і про проповідування Істини.....	28
Розділ 6. Зцілення глухого	33
Розділ 7. Марія Магдалина	39
Розділ 8. Символи та образи, тиша душі	46
Розділ 9. Про чудеса Ісуса, про страх і безстрашність	51

Андрій, звертаючись до Ісуса:

*"Що залишиться від слів Твоїх,
Коли люди перекажуть їх...
Перепишуть по розумінню своєму
І відкинуть те, чого не змогли зрозуміти?"*

Ісус:

*"Що залишиться? — Моя Любов і Ніжність,
Світло Життя Вічного та Благодать!
Й Крихти Істини Святої
Будуть кликати душі — до Отця, Додому!"*

(Із бесіди Апостола Андрія з Ісусом.)

Передмова

Є дивовижна можливість, дарована Богом душі людській — можливість відчувати Бога, пізнавати Бога, зливатися з Богом, щоб стати з Ним — Одне!

Ця можливість унікальна! Саме для людей вона створена Богом! Про це казали всі Пророки, всі Месії, всі Духовні Майстри, що приходили до людей від Бога-Отця. Вони казали про це різними словами на різних мовах народів, до яких було їхнє Послання. Але суть Вчень завжди була єдина.

Це відбувалося й в найдавніші часи, про які людство вже не зберегло пам'яті навіть у записах і легендах, це відбувалося безліч разів за осяжну нині історію духовності на Землі, це відбувається і зараз.

Істина про Бога та сенсу життя людського зазвичай приносилась Великими Вчителями в ті часи, коли занепад духовної складової в житті народів був дуже помітним, а принесені раніше знання про Бога вже були спотворені до невпізнанності жерцями та правителями. Потім деякий час нові духовні Вчення поширювалися прямими учнями та послідовниками великих Майстрів Духу. І багато з них теж досягали стану Божественності, яке іменувалося різними словами, але означало об'єднаність — душі, що Реалізувала своє призначення — з Богом.

Потім знову знаходилися ті люди, що хотіли використати ту Силу, якою були наповнені слова Вчителів, для власної популярності, влади над людським розумом, над землями, для вигоди та збагачення... Знання спотворювались іноді до невпізнанності, і багато щирих шукачів духовного Шляху часом опинялися в глухому куті через втрату розуміння та надмірних спотворень. І тоді знову на Землю приходили Пророки, Месії, Вчителі, Майстри та розповідали про ступені щаблів духовного зростання, про пізнання Бога, про Закони Любові та Гармонії, які закладені в основу розвитку всієї Світобудови.

Важливо зазначити, що навіть у часи занепаду духовності у душ людських завжди існує унікальна можливість доторкнутися з Будь-Яким із Великих Вчителів людства безпосередньо та напи-

тися з Вічного Джерела Любові та Мудрості, Чистоти та Краси! Для цього є різні способи — і той хто шукає їх знаходить, адже «тому, хто стукає — завжди відчиняють двері»!

Ці можливості відкриті для сприйняття та безпосередньо, зараз для тих, які будуть читати або слухати сказані тут слова з любов'ю сердечною та спрямованістю до Бога — Творця всього існуючого!

Ця книга записується як Одкровення від Апостола Андрія. Ісус та Інші, нині Божественні, Свідки тих подій, також беруть у цьому участь.

Розмова з Ісусом та Апостолом Андрієм про необхідність написання цієї книги

— Пам'ятаєш, колись говорилося, що головна книга у твоєму житті ще не написана... Тоді було сказано, що це книга про Ісуса, книга, яка може називатися «Майстер Ісус»... Прошло майже 10 років з того часу і вже є фрагмент цієї твоєї спільної з Нами роботи по служінню людям — «Євангеліє від Марфи».

Вже в тому минулому ти знала, що може статися і «Євангеліє від Апостола Андрія». Ти розуміла і те, що тобі тоді не вистачало багато чого, щоб сприйняти це Послання в Чистоті та Ясності.

Сьогодні визначний день! Ти зростає до наступного рівня. Ми благословляємо тебе розпоча-

ти з Нами цю працю — запис слів Наших! Ця робота займе приблизно 2 роки. Не поспішай, але будь завжди чутливою та відкритою до сприйняття. Ми будемо показувати та розповідати, і заодно навчати бути такими, як Ми, через ті Знання, які поступово розкриватимуться перед тобою та всіма читачами зі сторінок цієї нової книги.

Насправді Андрій написав Євангеліє ще при житті в тілі. Це дуже важлива розповідь про життя з Ісусом, про Вищі Духовні Посвячення, про Сакральні Знання. Це Євангеліє збереглося та колись буде відкрите для людства.

... Можна було б провести усе життя в пошуках тих сувоїв. Але Ми пропонуємо інше — записати те, що Ми будемо розповідати зараз, те, що актуально і для багатьох шукачів, важливо і для тебе, і для твоїх друзів.

Почнемо сьогодні!

Слухай... Дивись...

Торкайся душею до тих Станів Бога, в Яких Ми живемо зараз. Скріплюй ці стани собою-душею з словами, фразами, описами — і Ми будемо приходити до кожного, хто буде читати ці записані рядки.

Не всі люди відразу зможуть відчутти Доторкання Бога, не всі миттєво відчують Блаженство Іншого Виміру Буття... Поки розум сумнівається, а серце спить — буде лише потік із подій переказаних... Але кожен, хто відкриє душу Любові Божественній, отримає *розуміння* від Нас безпосередньо, — кожен у тій мірі, до якої готовий, у тій мірі, яка необхідна душі зараз!

Будь провідником, який несе те, що отримує!

Те, що ти пізнаєш від Нас — допоможе побачити Істину за записаними або вимовленими словами.

Це послання звучить прямо зараз не тільки для тебе. Це тонкий і складний механізм — ніби передає радіоканал на певній Духовній хвилі. Для безлічі душ розходяться "хвилі цього Ефіру Любові". І цьому посланню настав час звучати, не відкладаючи цей процес у земному часі.

... Хай же глави книги Апостола Андрія про Майстра Ісуса поступово будуть набувати "плоть і кров". Із Нематеріального Світла проявляться слова на папері та стануть видимими духовним зором епізоди тієї давньої історії. І, найголовніше, полинуть у світ через ці наповнені слова Божественні — Ніжність, Світло та Любов.

Розділ 1. **Іоанн Хреститель**

Ми в ті часи очікували на Месію! Ми дуже чекали і вірили в Його швидкий прихід! Ми вірили в сильного та суворого Божественного Посланця, який переможе всіх ворогів, принесе звільнення від усіх пригнічень і подарує мир і процвітання народу Ізраїлю.

... А прийшов Ісус з посланням Любові і Миру для всіх народів Землі на наступні століття, тисячоліття... Прийшов лагідний і смиренний в усій Незламній Силі Всесвітнього Знання і Божій Любові!

Збагнути це відразу було дуже непросто. І все ж я впізнав в Ньому Божого Посланця, я повірив Йому всім серцем, всією душею та пішов за Ним... В цьому взагалі немає моєї заслуги — Він Сам *відкрився* мені... Він обрав мене в супутники та помічники. Він дозволив бути з Ним, слідувати за Ним все моє життя! Слідувати спочатку до Його смерті та воскресіння, а потім і самому слідом за Ним, в життя-служіння людям, з прийняттям смерті тіла та в Життя Вічне!

Коли я зустрів Ісуса я вже вважав себе знаючим Заповіти Бога та мав прагнення добрі для свого народу. Але сталося *особливе* та почалося глибинне перетворення душі. Я був приголомшений і розтрощений в своєму малому знанні Посланням Всесвітньої Любові, яке показав людям Ісус. Ним я був переплавлений та мов би народжений знову — народжений у Дусі та Істині.

* * *

... Але все ж таки розпочати свою розповідь я маю з Іоанна — з Іоанна Хрестителя, як Його, зазвичай, називають нині. Саме Він став моїм першим Вчителем. Без духовних Знань і вмінь, отриманих від Іоанна, я б зміг осягнути лише зовнішній шар того, що показував і розповідав Ісус.

І тому, спочатку нехай буде розділ про Пророка Іоанна.

У Писаннях народу Ізраїлю є багато розповідей про Людей-Пророків, які розмовляли з Богом безпосередньо. Усі ми в ті часи читали та слухали про це в храмах та на молитовних зібраннях.

Я тоді відвідував зустрічі та розмови невеликої громади есеїв, і навіть збирався вступити до

їхньої спільноти. Багато чого ставало мені зрозуміліше на цих зібраннях людей, які шанують високу моральність.

Слухаючи промови в тій громаді, я глибоко перейнявся ідеями єсеїв про правила життя праведного, про норми доброти та чистоти.

Проголошені в цій спільноті моральні норми були суворими: не приносити криваві жертви, не визнавати можливості однієї людини володіти іншою як рабом, не займатися лихварством, уникаючи розкоші, бути як брати і сестри поміж собою, наполегливо працювати, допомагати один одному у всьому, дбати про слабких, не використовувати жодної зброї. Навіть деякі очищувальні вправи були тоді прийняті у єсеїв. Наприклад, ми робили дихальну гімнастику на світанку для зміцнення тіла та духу.

Мені подобалося таке життя та, після завершення випробувального терміну для вступу нового члена спільноти, я збирався стати одним з братів в ній. Але були там суворі правила та обряди, сенс яких був втрачений, і замість них було просто найсуворіше шанобливе підкорення старійшинам спільноти.

У тій спільноті було велике вшанування Мойсея. Але ніхто з її членів не мав здатності чути Бога або творити щось подібне до чудес з Писань.

... Але ось ми дізналися про те, що нині в Ізраїлі є Пророк на ім'я Іоанн, який може чути Бога та пророкує про швидке пришествя Месії.

Кілька людей, які відвідували збори спільноти єсеїв, включаючи мене, вирушили послухати проповіді Іоанна.

Побачити живого Пророка — звичайно, це було дуже цікаво! Ми хотіли розвіяти сумніви про те, що це не якийсь шахрай, який збирає натовпи зацікавлених, а істинний Пророк. Про Нього розказували, що Він провів багато років в пустелі в усамітненні в найсуворішій аскезі — і після цього став чути Послання від Бога!

* * *

І ось ми прийшли до місця, де жив і проповідував Іоанн.

Ми були приголомшені тим, що побачили та почули, і не повернулися назад ні до своїх домів, ні до громади. Ми залишилися жити поруч з Іоанном на кілька років.

Тут для нас відкривалися не тільки правила моралі та чистоти душі, але реальний Бог став частиною нашого повсякденного життя!

Для тих, хто лише приходили та йшли, Його проповідь була дуже проста. Він говорив про очищення та покаяння на самому початковому рівні цього процесу.

Для тих, хто залишився з Ним, — було інше... Він вчив особливим методам і прийомам заспокоєння розуму та перетворення тілесних енергій. Іоанн був у далеких країнах та дуже багато осягнув духовних традицій інших народів та використання духовних практик.

Він пояснював нам, що очищення тіла, розуму та душі є необхідним, щоб бути в стані сприймати Божественне!

Про те важливо нагадати людям! Щоб мати можливість до сприйняття Бога, необхідно глибоке та всебічне очищення.

То ж, ми поступово вивчали від Іоанна те, як це робити.

Ці методи та прийоми не нові у духовному світі. Але я повторюю це знову, тому що багато людей нехтує очищенням та покаєнням, коли прагнуть з великою гордістю до досягнення вершин Духу. Це часто призводить до катастрофічних помилок та болісних падінь. І тим, хто нехтував початковими кроками Духовного Шляху, доводиться потім довго вибиратися з цих низьких станів.

Іоанн навчав нас всебічно. Він вчив перетворенню і тіла, і душі. Розуміння законів чистоти приходило до нас через пост і очищення харчування, через розуміння та прийняття заповіді не завдавати шкоди нікому своїми думками, словами та справами своїми.

Вміння дотримувати мовчання, контролювати мову, правдивість та чесність, навіть у власних думках та словах, вимовлених для інших. Здається, нічого складного... Але якщо дійсно звернутися з увагою до своїх самовиправдувальних думок та слів, то стільки всього можна побачити.

Аскетизм зовнішнього життя, де ми майже не мали ніякого майна та не повинні були мріяти про матеріальний достаток, — також був важливою складовою нашої освіти. Ця сувора простота життя, в якій все спрямовано на пізнання Божественного, є певним етапом, що знаменує початок серйозного духовного зростання на Шляху.

У тодішньому суспільстві, також, як і в суспільстві сьогодні, було прийнято оцінювати людей за їх матеріальним достатком, успішністю у

звичайному житті та впливовістю серед оточення...

Не можна сказати, що людям зовсім не потрібно розвивати себе в навичках суспільного життя та що не варто досягати успіхів в земних справах. Це також розвиває і тіло, і розум і душу... І без розвитку на рівні матеріального життя, не дозрівають душі належним чином, щоб спрямувати свій погляд лише на духовні зусилля. Але для нас тоді Іоанном був відкритий етап саме духовного зростання, зі спрямованістю лише до Бога! Такий етап часто називають чернецтвом. Ми не брали жодних спеціальних обітниць, не давали жодних клятв, але просто слідували урокам Іоанна.

Багато чого в нашому житті з Ним було присвячено очищенню тіла... Це було не тільки омивання, не тільки чисте харчування та пости, але і енергетичне очищення за допомогою особливих медитативних прийомів. Відкривалися спеціальними практиками енергетичні центри в тілах і очищалися внутрішні русла перетікання потоків Світла.

Ми багато тоді бесідували про Бога, читали Писання та ставили запитання Іоанну. І Він відповідав. Але відповідав не завжди однозначно, бо Він навчав нас міркувати самостійно, навчатися розумінню, а не сліпо слідувати написаному та прочитаному в текстах.

Повільно до мене приходило розуміння, що читання мудрих текстів, слухання натхненних розмов дуже корисно, але це не може замінити духовної роботи над собою-душею та практичних медитацій для розвитку здатності свідомості-душі сприймати, відчувати, мислити та усвідомлювати.

Пастки земного розуму занурюють в ілюзію, що почуте вже зрозуміле, але лише досвід душі приносить незнищене знання.

Дуже повільно в нашому житті поруч з Іоанном до нас приходило відчуття пронизаності усього існуючого Богом, Реальної Близькості Бога завжди — в кожний день наших життів!

* * *

А ще ми бачили, як Іоанн розмовляє з Богом, говорить від Бога!

Це було особливе! Він перетворювався в такі моменти неймовірним способом. Ставав наче порожнім вмістилищем, через яке до світу доходить Божественне Світло. Божественні Слова набували голосу та звучали!

У ті часи я не думав про це, не розумів, чим відрізняються Месія та Пророк. Для мене було дивовижно дізнатися, що як це взагалі можливо — чути Самого Бога!

Коли ми бачили те, як це відбувалося, в мені народжувалося розуміння про ті моменти Єдності Іоанна з Первинною Творчою Божественною Свідомістю та про ті моменти, коли поруч з нами була людина — так, велика у духовному подвигу, яка багато-багато чого пізнала, але відокремлена в цей момент від Єдності з Вищою Божественною Силою.

Іоанн не творив перед нами дива матеріальні цією Силою, коли зливався з Нею. Він не зцілював страждених, але Він знав Цю Силу Єдиного, вмів зливатися з Нею на проміжок часу та робити Божественну Присутність такою, яка сприймалася і нами — Його учнями.

Він наближав нас до Бога та Бога до нас за допомогою свого тіла, своїх слів, подарованих медитацій та всього способу життя, в який ми разом з Ним були занурені!

Без цього учнівства у Іоанна мені не вдалося стати учнем Ісуса. Це були роки прозріння та духовного дорослішання, які дозволили здійснитися всьому самому головному в моєму житті...

Розділ 2. ***Хрещення***

Мене прийнято називати «Первозваним» — бо дозволено мені було побачити Ісуса та підійти до Нього після того, як Іоанн проголосив про Нього перед народом, що зібрався на хрещення водами в річці Йордан.

Той день був особливим. Ймовірно, сам Іоанн знав про те, що прийде Ісус, але не говорив про це ні нам, ні тим людям, які зібралися та слухали Його проповідь.

Іоанн довго говорив перед великою групою людей, які прийшли слухати Його промови та отримати очищення.

Потім присутні стали по черзі підходити до Нього для символічного обмивання та прийняття хрещення.

Іоанн стояв у водах Йордану... Сяло сонце. Він Сам називав ім'я того, хто мав бути наступним похрещеним, бо бачив стан душі та готовність покаятися в колишніх гріхах і прийняти очищення та життя нове з Вірою та Радістю.

Людина, яка приймала хрещення, занурювалася у води Йордану.

Для більшості — це було лише символом очищення, фінальним актом покаяння. З цього моменту відкидалися шляхи беззаконня і віра давала сили перемагати вади душі.

Але для деяких ставалося і більше: розум замовкав у мить занурення у воду, тиша приголомшувала та крізь прозорі струмені сяяли промені сонця. А Стани Божественної Присутності Іоанн підсилював Собою-Душею. Для тих, хто відчув тишу душі, на короткі миті відкривався простір Великої Безмовності та Світла Божественного! Це сприймалося як диво! Дотик Божественного стану запам'ятовувався душею! Траплялося перше переживання реальності Бога, якщо душа була вже готова це усвідомити. У всякому разі, так було зі мною самим і з деякими моїми друзями, про духовний досвід яких я добре знав. Так відбувалося, коли Іоанн хрестив нас...

Майже ніхто з тих, хто отримав таке переживання без подальшого навчання, не міг потім відтворити цей стан, але пам'ять про нього залишалася в душі та зміцнювала віру та праведність у повсякденному житті.

Нас же, що залишилися жити з Іоанном, Він навчав через зусилля душі перебувати у постійному відчутті перед лицем Бога, через духовні практики — проживати знову та знову сприйняття Божественного Світу.

* * *

Тому ми, учні Іоанна, могли бачити і відчувати того дня набагато більше. Ми помітили ту ди-

вовижну зміну стану в навколишньому просторі, коли до нас став наблизитися Ісус...

Все навколо змінилося: пташки перестали буденно щебетати та заспівали, як у весняну шлюбну пору...

А потім все навколо природньо наповнилося нерухомою особливою тишею, для входження в яку нам зазвичай була потрібна глибока медитація. Час ніби сповільнився...

Не всі присутні люди це відчули. Але ми бачили, як до нас підходить Той, про Кого нам стільки вже раніше розповідав Іоанн. Він ішов повільно. Особливий простір Світла оточував Його. Це Світло не було видно очима тіла, але сприймалося зором душі.

Від Обличчя Ісуса ми не могли відвести погляд, хоч зовні начебто нічого особливого не було в Його дуже простому світлому одязі, у золотих на сонці пасмах волосся, у плавних рухах тіла...

Всі ми завмерли в тому особливому Божественному просторі, який Він ніс Собою-Свідомістю. Ми були свідками того, як Ісус підійшов до Іоанна, як вони обійнялися.

Потім Іоанн здійснив призначене хрещення водами. Райдуга засяяла в найдрібніших крапельках над поверхнею Йордану, знаменуючи Сяйво Вище, та при цьому вже видиме всіма людьми.

Прояв величності моменту відчувався неймовірно яскраво. Божественне Сяйво відбивалося у всьому: у переливах сонячного світла у воді, у променях, що пронизують листя дерев на березі... Ця Урочистість, яка знаменує початок Великого Служіння, була і в багатьох світах Світобудови, які ми тоді не могли ще сприйняти.

Іоанн промовив:

— Ось Месія! Він — тут! Здійснилося передбачення та пророцтво!

Коли Ісус виходив з води, то багато птахів, що притихли під час таїнства, а тепер знову почали тріумфувати, відчуваючи блаженство та святість тієї миті, кружляли навколо... Був серед них і голуб, якого тепер вважають символом Духа Святого, бо деякі люди бачили та запам'ятали лише зовнішнє...

Розділ 3. ***Покликання***

Запросити Бога у своє життя, прийняти запрошення від Бога жити з Ним, Його Життям, жити так завжди — це особливий крок. Це вибір душі, якому ти слідуєш віднині та назавжди, як би це іноді не було б важко!

Це не молитви, не обряди, це навіть не практики духовних занурень у певні стани, після яких можна повернутися до звичайного існування у світі, як і всі люди, та ще іноді думати про себе, як про високоморальну та духовну людину — це зовсім інше... Це життя з Богом! Це — можливо! Так може жити людина, яка присвятила все своє життя Богові! Для цього не обов'язково йти від людей у пустелю, не обов'язково мати поруч втіленого Божественного Вчителя, Великого Майстра з переплавлення та перенастроювання душ! Бог Сам допомагає здійснювати цю роботу з перетворення свідомостей-душ, що довірилися Йому, за допо-

могою дуже багатьох варіантів контакту, живої взаємодії людини та Бога!

Але нам було подаровано більше — нам пощастило стати супутниками Ісуса. Ми стали жити у постійній присутності Божественного Вчителя, який прийшов у цей світ у тілі!

Ми не завжди відчували Божественний Стан Великого Майстра Ісуса. Дуже часто ми починали сприймати Його буденно, могли сперечатися, наполягати на своєму, ображатись, засмучуватись...

Він не зробив нас такими, як Він Сам Силою Своєю в один момент... Завжди Єдиний з Волею Небесного Отця, Він поступово навчав кожного, як зростати до цих станів, як утримуватися в них, як діяти, будучи у злитті з Духом Святим.

Ми жили в безпосередній присутності Божественного Посланця, але часом втрачали відчуття Його Божественності... Розумом ми завжди пам'ятали, що це Месія, Вчитель, але в реальності втрачали це усвідомлення досить часто.

... Але в першу зустріч кожному з нас Ісус дозволив відчути Його Любов і Велич дуже сильно, хоч і трохи по-різному для кожного був стан, який довелося пережити.

Настільки яскравим був цей перший дотик для мене, що залишив незабутній слід у душі, пробудив велику любов і довіру до Нього, дав віру та надію, дав сили слідувати обраним шляхом у багатьох важких ситуаціях...

... Не знаю чи було це виконання законів долі чи Поклик Ісуса був такий очевидний. Чи було в цьому саме моє рішення про обрання життєвого шляху, чи інакше й не могло статися? Напевно, певна визначеність для того, що сталося була,

але був і вибір душі, наділеної від Бога свободою вибору.

* * *

... Ісус.

... Коли трапилася ця перша зустріч з Ним там, на Йордані, мені здалося, що я вже завжди раніше знав Його.

... Ісус вийшов із води річки... А я відчув, що якщо не піду з Ним прямо зараз, — то все, що було раніше — безглуздо.

Він подивився на мене так, ніби вдивлявся в невідомі мені глибини мене-душі. Він ніби перевіряв мене на міцність, продивлявся наскрізь... А можливо Він бачив і моє ймовірне майбутнє, яке залежало від того вибору, який я мав зробити в цей момент.

Підійшовши до мене дуже близько, Він промовив: «Ти можеш відтепер слідувати за Мною!»

І я пішов за Ним...

Я лише на мить зустрівся поглядом з Іоанном.

Іоанн бачив те, що відбувалося зі мною...

Він бачив і сум'яття моїх думок про те, чи не зраджую я Його, Іоанна — свого Вчителя, коли нестримно прагну йти за Вчителем Вищим... І моє щире бажання слідувати відтепер за Ісусом.

Іоанн бачив усе це. Він підійшов і благословив мене: «Іди за Ним, це те, для чого я навчав тебе весь цей час!»

Мабуть, він знав, що ми більше не побачимось за життя тіл.

Я ж попрямував тоді усією душею до Ісуса... Журба про те, що не сказав у той момент Іоаннові

всі слова про мою любов і вдячність наздогнала мене тільки в день звістки про смерть Його тіла... Але Великі Майстри завжди знають і невисловлене...

* * *

Так Ісус покликав мене...

Ми довго йшли мовчки. Але мовчання це не було напруженим. Я не відчував тоді збентеження чи страху перед Ним. Я ніби плив у Річці Світла. Безтурботне блаженство, спокій та щастя охопили мене, поглинули цілковито і відчуття часу зникло...

У саму спеку ми ненадовго присіли відпочити в оливковому гаю. Поруч зі мною сидів — Ісус — Месія, на пришествя якого всі чекали! Гра світла та тіні крізь листя створювала особливе освітлення і мені здавалося все, що відбувається, трохи нереальним для життя людського: «Чи можливо таке? Це справді відбувається зі мною?».

Потім Ісус запитав:

— Чи хочеш ти цього життя зі Мною до самого кінця? Це не буде просто. Адже є інша можливість бути відданим Богу, але при цьому жити звичайним життям праведної людини.

Слідуючи за мною, ти обираєш інше: у тебе не буде будинку іншого, ніж Дім Отця твого Небесного, у тебе не буде спокою іншого, ніж Спокій Його Обителі, у тебе не буде радості іншої, ніж Радість Злиття з Ним, у тебе не буде іншої любові, ніж Його Любов до всіх і до всього. Твоя праця буде лише служінням Богові — і не отримаєш ти за неї плати та подяки, яку отримують люди за свою працю, бо всі плоди праці будуть належати лише

Отцю Небесному, і люди дякувати будуть Йому, а не тобі.

— Так, Ісусе, так! Ти знаєш, що тільки цього прагне моє серце! Дозволь мені бути поряд з Тобою та вчитися та допомагати!

— Що ж, ось і почався твій Шлях, Андрію. І це — назавжди!

Він доторкнувся моїх грудей в області серця долонею — і на певний час Його Любов стала Безмежністю Життя Божого в мені! Це сталося зовсім ненадовго, але я торкнувся Безмежності та Вічності Божественного Буття. Не передати в словах досвід цього проживання Любові Бога, яка всередині мене ожила. Незабутнє це переживання в пам'яті душі ... Це не передати в словах ... Це пізнання того, що Бог — Живий, Бог — Реальний! Єдиний Вселенський Бог явний у твоєму серці та Сила Його є в тобі! І з тобою так завжди може бути! Після цього досвіду залишається лише пам'ятати про чарівне проникнення Бога в душу та душі в Божу Вселенську Любов, це не втримати відразу...

* * *

Ми наблизилися до берега Тиверіадського озера, яке часто називали тоді морем Галілейським.

Я запитав Ісуса:

— Можна я покличу брата мого Симона, бо й він чекав на прихід Твій?

— Добре. Ходімо та покличемо його, та інших з ним. Тільки знай, що кожен знаходить своє ПОК-

ЛИКАННЯ у свій час. Не у твоїй волі на це вплинути.

Коли попереду біля берега я побачив човен Симона та його самого, що розвішував на просушування сітки, то я кинувся до брата та сказав йому: «Ось — це Месія!».

Ісус наблизився та сказав: «Відтепер ви не будете ловити рибу, Я зроблю вас ловцями людей.»

Ми здивувалися, але не ставили запитань.

І потім були покликані брати Яків та Іоанн, сини Заведесві.

А потім поступово до нашої маленької групи додалися інші — і нас стало дванадцять.

* * *

Багато людей прагнуть знайти своє призначення, знайти сенс у своєму житті. Саме це вони називають покликанням. Багато хто вважає музику, живопис, скульптуру, будівництво чи землеробство таким своїм покликанням. І це вірно на певному етапі життя та розвитку душі. Але, підсумком для всіх життів є найвище призначення душі — пізнати свого Творця — Отця-Бога! Пізнати та воз'єднатися з Ним у Єдине-Ціле! Цьому навчав нас Ісус. Це знання ми згодом несли людям як Йоґо безцінне Вчення! І єдиний спосіб наблизитись до Бога — це жити в стані сердечної любові, бо Бог є Любов!

... Так, цю ІСТИНУ повторювали та повторюють багато Майстрів безліч разів! Але без цієї найніжнішої, всеосяжної, що прощає та розуміє Любові — Злиття з Богом неможливе! І лише любов до Самого Творця дозволяє подолати переш-

коду відокремленості від Бога, розчинити її без залишку, стати з Ним Одне!

Розділ 4.

Про життя поруч із Майстром

Багато людей вважають, що нам, найближчим супутникам Ісуса, було набагато легше долати всі ступені сходження до Божественного. Це, звичайно, правда, але тільки частково. Так, ми тоді були поряд із Ісусом, ми прожили разом *цілих* три роки або — лише три роки... Більше тисячі днів ми були весь час поряд із Ним... Кожна мить була значна, майже як ціле життя. Але ми спочатку не повністю усвідомлювали всю велику значущість цих хвилин, годин, днів, проведених поруч із Учителем.

Ми, звісно, раділи великому щастю бути обраними Ним — бути найближчими учнями та супутниками! Але багато нерозуміння було про те, як і чому в кожній конкретній ситуації Ісус чинить. Ми часто дивувалися через те, що не використовує Він Велику Силу, якою володіє, коли однією Волею Своєю міг би змінити події та обставини...

Часом нас долали то сумніви, то розгубленість і нерозуміння. Нам здавалося, що коли на Землі Божественний Вчитель, то всі люди відразу повинні повірити, прозріти та зрозуміти Істину! Ми бачили, що Сила Ісуса — Безмежна, ми самі переконувалися в цьому неодноразово. Здавалося б,

ось явить Він цю Силу — і абсолютно все зміниться в цьому світі! А Він не робив цього, а вчив, роз'яснював, розповідав притчі... Навіть зцілював Ісус зовсім не всіх, хто прагне зцілення... Ми не розуміли тоді дуже багато, але безмежно любили Ісуса та довіряли Йому.

* * *

Ось епізод — один із безлічі:

... Того дня було прохолодно.

Дошові хмари були праворуч і ліворуч від нас, а над нами сяяло сонце та була розкрита блакитність неба.

— Це Ти робиш для нас, Ісусе, Ти відсуваєш від нас хмари? — спитав Іоанн.

- Ні, звичайно, ні, Іоанн!

Чи варто витрачати Божественну Силу лише на усунення хмар? Навіть якщо намокнуть наші тіла та одяг від дощу — чи це велика проблема? Сьогодні Отець Небесний Сам виявив піклування про нас таким чином. А, можливо, завтра Він посылатиме нам та іншим на благо сильний дощ і вітер. І це теж буде Дар Його. І ви знову побачите, як кожен Дар Отця Небесного служить доброму!

... І вірно, другого дня розігралася негода.

Потоки води та холодний вітер були дуже сильні, а сховатись було зовсім ніде.

Ми, пам'ятаючи вчорашні слова Ісуса, намагалися не нарікати та не просили Його вгамувати вітер і припинити дощ. Незабаром попереду з'явилася невелика бідна хатинка.

У ній жила сім'я — чоловік, дружина, їхні четверо дітей та старий батько. Ці люди були дуже бідні. Але вони зустріли нас із великою турботою.

Вони були добрі, не знаючи про те, Хто їхній гість, а просто надали промоклим і голодним мандрівникам гостинний прихисток. Вони розділили з нами свій убогий дах і мізерну їжу. Нас було багато... Ділячись з нами останнім, вони виявили щедрість і великодушність!

Ісус відповів їм потаємними духовними дарами. Спочатку були явлені чудеса малі. Ці люди дивувалися, як не зменшується їжа, яку вони подали на стіл, коли її почали розкладати по мисках. Всім розділили частування та вистачило їжі з надлишком і господарям, і нам. І ще залишилося не менше, ніж було. І їжа мала смак і аромат такий дивовижний, хоч і була зовсім проста на вигляд — адже це була скромна їжа бідняків. Сама їжа перетворилася чарівним чином.

Старша дівчинка наповнила миску для старого, що лежав на ліжку в кутку хатинки. Вона хотіла сама годувати його, бо руки та ноги в нього були паралізовані.

Хворий старий сказав:

— Не треба мені їжі, мені тепер інше треба... Я бачу, що наш гість — Свята Людина! Будь же поблагливий до мене, Пане, помолися за мене, бо давно вже настав термін, а я все ще не помер! Мені сумно бути тягарем для сім'ї сина мого. Я не встаю з ліжка вже понад рік.

Ісус ласкаво звернувся до старого:

— Тобі ще не час йти. Сьогодні ти почувеш важливе про Бога й це багато чого змінить, перш ніж ти відправишся до Отця Небесного. Піднімайся же, йди до столу та пообідай з нами з усіма!

І старий раптом відчув силу та підвівся зі свого ліжка. Усі з подивом дивилися на це вже велике чудо зцілення!

А за трапезою Ісус говорив про те, що є призначенням у житті людському. Що любов сердечна, доброта та смиренність розкривають у душах здатність побачити Бога, почути Його, зрозуміти Його вказівки та жити далі у злагоді з Божественною Волею — і великому, і малому.

І Сяйво Божественне охопило весь простір цієї бідної хатинки, і розуміння проникало в душі всіх присутніх. І перший дотик Живої Божественної Любові стався для цих людей. І ми всі теж куштували Небесні Дари Любові та Мудрості за цією трапезою.

А після Ісус сказав нам:

— Ви помітили нині, як мудро ми вчинили, радіючи дощу та вітру? Адже ця негода направила нас до будинку, де ми були потрібні. Так Бог може спрямовувати людей, якщо пряме розуміння Його волі ще невідоме.

... А другого дня поряд із тією бідною хатинкою зібралось багато людей, які довідалися, що паралізований уже більше року старий був зцілений Ісусом.

І ми стали свідками чудесної проповіді Ісуса про призначення життя, про доброту, щедрість, співчуття до ближніх. Того дня Ісус зцілював багатьох людей, які просили Його про допомогу.

* * *

І Бог часто направляв наш Шлях по Землі у такий спосіб.

Ісус заздалегідь знав Божий Задум, але Він терпляче показував нам, як розуміти та приймати Божественне Керування.

Ми навчалися у Ісуса, як людям можна допомагати. Як можна з Богом жити завжди! Як з дуже різними за властивостями душ людьми, нам потрібно говорити про Бога!

Іноді нас приймали з розкішшю у багатих будинках. Іноді наш піст і поневіряння у зовнішньому світі були вимушеними обставинами й ми вчилися смиренності.

Так, ми навчалися не просити Ісуса про чудеса, які б задовольнили наші бажання. Наприклад, зменшити спеку денну та опустити прохолоду, зігріти холодної ночі, відпочити від переходів далеких... Ми знаходили природну тінь олив і ховалися там від спекотного сонця, ми зігрівалися вночі біля багаття, ми долали голод і втому та зміцнювалися у духовній силі. І мудрість Ісуса в кожному Його Діянні ми поступово намагалися осягати. Іноді ми ставали свідками чудесних зцілень чи матеріалізацій та навіть воскресінь з мертвих... Ми бачили, як поверталися душі в тіла, готові до поховання, як прозрівали сліпі, зцілювалися прокажені... Ми бачили, що немає меж Силі, яку може явити Ісус.

... І дуже багато чого не розуміли ми ще тоді. Не розуміли, чому не завжди являє Ісус Божественну Силу? Нам здавалося, що було б так просто змусити вірити всіх — показуючи знов і знов великі чудеса. І розуміння, що примушувати любити не можна, що прокидається любов інакше..., — не відразу приходило до нас.

Розділ 5.

Про зцілення душ і тіл і про проповідування Істини

Багато разів ми були свідками того, як Ісус миттєво виліковував невиліковні хвороби.

Але нас часом дивувало, що Він не всіх зцілює...

Одного разу серед зцілюваних були дві людини зі схожими проблемами. Вони були на милицях і ледве могли ходити через серйозні проблеми з їхніми ногами.

І ось одного з них Ісус миттєво вилікував — той щасливий пішов і славив Ісуса.

З іншою кульгавою людиною Ісус довго розмовляв, але повного зцілення не відбулося.

І ця людина, йдучи від Ісуса, зі злістю та прокльонами говорила всім, що Ісус не може вилікувати її хворобу, що все, що відбувається навколо, — лише вистава, розіграна знайомими Ісусу людьми.

Ця людина кричала із злістю: «Прокиньтесь, люди! Тут не було сліпих, які прозріли, — вони прикинулися сліпими, заплющивши очі, вони лише для вигляду намацували ціпком собі дорогу... Вони все це робили для того, щоб прославити цього шарлатана! І ті, хто не ходили, та, раптом, зненацька змогли ходити – всі ці люди – прикидались! Вони всі куплені за гроші цим Ісусом та учнями! Ось подивіться: я як був кульгавим — так і лишився кульгавим! Не вірте, цей Ісус — брехун!»

Цей чоловік обурювався довго... І ми розуміли, що й надалі він продовжить наклепи. Він завжди буде говорити погано про Учителя... А Сам Ісус не спробував це змінити, хоч у Нього завжди у розпорядженні Велика Сила Отця для зцілення від будь-якої хвороби, для керування думками та емоціями людей.

Тоді Ісус сказав нам лише кілька слів:

— Так, є Сила, щобвилікувати... але немає на це Волі Отця Небесного. Ця людина уроки мудрості та доброти ще засвоїти повинна ... Адже ця хвороба — один із знаків долі про те, що і сама душа хвора та сильно потребує лікування. Та без духовних зусиль з боку людини не відбувається божественне чудо зцілення.

* * *

Незабаром після цієї нагоди ми вирішили запитати Ісуса про те, чому у нас досі так мало послідовників, чому Він не показує для людей Свою Велику Силу, щоб всі увірували в Нього відразу. Чому дозволяє наклепи на Себе та ненавидіти Себе.

Ми сиділи ввечері біля невеликого вогнища й нікого зі сторонніх не було поряд.

Питання став ставити мій брат Симон, ми всі слухали слова Вчителя.

Симон сказав:

— Скажи, Ісусе, наскільки потрібно людям те, що ми їм нині даємо? Чому так мало тих, хто нас розуміє та приймає?

Ісус окинув поглядом усіх нас:

— Чому сумніваєтеся ви, ті що йдуть зі Мною?

Симон продовжив говорити про те, що так бентежило наші ум:

— Це не сумніви, Ісусе, це інше... Адже ось мало хто з тих, хто слухає Тебе, воістину повірив... А тих, які зрозуміли, що просто віри не достатньо, що потрібні зусилля щодо перетворення себе-душі, — їх уже зовсім мало. А тих, хто продовжить жити так, як Ти навчаєш, чи багато їх буде за роки?

Ісус довго дивився кудись у далечінь, у те майбутнє, що було лише Йому відкрито, а потім відповів:

— Вся ця безліч людей, які слухають, але не чують Мене зараз, — вони почують пізніше від тих, хто нині зрозуміли та попрямували душею до Творця! А ті, хто знайде Єдність з Отцем Небесним, — вони допоможуть іншим!

Не турбуйтеся ні тепер, ні опісля, що результат ваших діянь для вас ледве помітний. Ваша праця, — то Богові дар! Не слід шукати винагороди за те, що зроблено для Бога!

І час нині не для жнив, а для посіву насіння Любові та Істини. А врожай... — він множитиметься рік за роком, століття за століттям... І цей результат належить Отцю Небесному, не нам...

Живіть тільки для Бога, і тоді Він повністю бере на себе відповідальність за всю низку подій у ваших життях і навіть час, щоб залишити тіло, для кожного — призначить Він. І навіть те, як смерть ви приймете, щоб опинитися в Його обителі — все це скерує Бог, коли Йому ви присвятите всі думки та справи, та всю любов душі!

Запам'ятайте Мої слова, адже це потрібно зрозуміти всім людям, яким ви станете надалі до-

помагати! І тим людям, які вже мудро вибудовуватимуть свої життя з Богом, і тим, хто ще тількино прокидається, щоб розпочати шлях любові у своїх долях!

Ви тепер дивитесь з осудом на людей, які нині не прислухаються до Мене, або навіть відкидають Вчення, що Я приніс на Землю. А Отець Мій та Я любимо їх теж, і це дає надію, що і вони відкриються Любові Божественній, хай навіть це станеться зовсім не скоро.

Так все задумано та влаштовано у Божественних Законах Світобудови.

І буде час, коли Велика Любов душах, які заблукали, зуміє розтопити перепони з пороків і до очищення покликати, і пробуджувати почне любов у відповідь до Отця Небесного! То буде їхній шанс осягнути Божественне та змінити, перетворити себе для Бога. Але це лише шанс, можливість, яку сама людина вирішить прийняти чи не прийняти. І в цьому свобода волі, свобода вибору душі...

Коли ви самі будете дивитися так само, як нині Я, з Глибини Обителі Отця, то ви дізнаєтеся, наскільки важливе навіть мале просування до Бога кожної душі!

Я дивлюся на душі з любові Вселенської Отця Небесного та знаю все про кожну душу: і минуле, і те майбутнє, яке можливо...

Моя любов не вичерпується та проливається до всіх. І є лише жаль про тих людей, які помилками своїми на себе наполегливо викликають біди та страждання, — настільки нерозумно подовжуючи та ускладнюючи свій духовний Шлях.

Я ж бачу для кожного те щастя, що може знайти душа в Обіймах Отця І якщо душа поки що глуха, сліпа, та скалічена вадами та помилками, та геть від Світла рухається, та шукає п'їтьму, — то, як до хворих страждаючих Я ставлюся до подібних людей, а зовсім не як до ворогів...

Любов Отця Небесного зцілює! Але зцілює передусім душу, а не тіло. А тіло іноді має ще страждання зазнати, щоб очиститись від мерзенності гріхів і вад, щоб збагнути багато чого.

Ви бачили неодноразово, як це відбувається! Іноді ті, що ненавиділи Мене ще вчора, сьогодні стають уже Моїми учнями.

Дивіться, нині ви співчуваєте тим нещасним, які від хвороби та інших страждань бажають звільнення отримати! Але ви не бачите, як вони раніше відкидали Бога та як вони грішили. Але слід пам'ятати, що вони отримали страждання в своїх життях, порушували Заповіді Бога та нехтували Його Любов'ю, в той час, коли вони мали можливість розкритися до дарування Йому та всім іншим істотам турботи та любові.

... Ось зараз ви отримали відповідь на ваше не задане вголос питання про те, чому Я зцілюю одних людей, а інших не зцілюю...

Для того, хто вже випив усю чашу страждань, розкаювся та усвідомив помилки, та вистраждав свою провину, — настає сприятливий момент і можна спрямувати всю Милість Отця Небесного та тіло повністю відновити.

А для інших та чаша заслужених страждань — ще сповна наповнена. І поки вони не осушили чашу, то я можу лише полегшити їм шлях одужання, шлях через віру та любов. І легше буде їхня ноша,

та швидше доля їх на щастя поведе, та смуга негараздів у їхньому житті закінчиться швидше, але не прямо зараз.

... Ми слухали та дивувалися мудрості Ісуса... Але через багато випробувань ми мали пройти, щоб навчитися любити так само мудро, та бачити так само глибоко.

Розділ 6. Зцілення глухого

Мені хотілося б розповісти про життя з Ісусом все – годину за годиною, день за днем, – але це було б занадто. Це переповнить читачів надлишком інформації, яка не зможе бути засвоєна. Тому нехай лише окремі епізоди розкриють те, як ми тоді жили.

Сподіваюся, що на цих сторінках вийде не просто життєпис, не просто виклад подій та чудес, які супроводжували нас у дорозі з Ісусом. Коли записуються слова Ісуса, промовлені в ті часи, вони знову та знову зможуть зазвучати в душах людей, які читають або слухають їх. Так примножується Присутність Ісуса в житті таких людей.

Якщо ми прагнемо дотримуватися Вчення Ісуса, то Він з нами та в нас...

Слова Божественних Вчителів — вони особливі! Слухаючи їх, у людей з'являється можливість доторкнутися до Великої Любові та Мудрості, Тих що Осягнули, відчутти та запам'ятати стан їхнього Спокою та Блаженної Ніжності.

Адже Ісус дарує Свою Любов прямо зараз кожній людині! Можна відкритися та прийняти це Випромінювання Божественної Любові.

Що означає прийняти? — Це означає відчувати яскраво, повно, усвідомлено, а потім жити так та намагатися дарувати таку любов іншим... Це немов порожні судини наповнюються Божественною Благодаттю та можна напоїти з цих посудин чаші інших людей. І тоді знову та знову Благодать сходить, наповнює, переповнює і тих, хто дарує своє кохання, і тих, хто його приймає! Такі душі ростуть у Божественному Світлі!

Є щастя отримувати Любов від Ісуса та від Небесного Всеотця. Коли людина сприймає, що Бог зрадив її любові, то блаженство любові у відповідь від Бога відчувається дуже яскраво — обіймає Своєю Ніжністю Отець Небесний! І тоді можна пізнати, як чудово з цієї духовної наповненості дарувати любов іншим!

Це найбільше щастя: коли разом з Отцем Небесним дарується Любов іншим! Коли ти можеш дарувати Божу Любов разом із Богом, пропускаючи через душу та тіло Потоки Світла-Блаженства, це незабутній досвід! Так людина поєднується з Богом!

Це щастя — доля Божественних Душ, але вона доступна також усім, хто щиро служить Отцю Небесному та навчається такому даруванню в поєднанні з Великою Волею навіть на перших кроках духовного Шляху!

А потім, поступово, колись твоя духовна практика, твоя медитація стає особливою, припиняється «дієвість» та настає *не діяння*. Ти стаєш подібним до слухняного знаряддя в Божествен-

них Руках. Отець Небесний виливає на інших Своєю Щедрою Рукою Своєю Любов, а ти – лише інструмент у Його Руці. Блаженний сто разів той, хто вище Блаженство здатний дарувати іншим у Злитті з Високою Волею! Якщо людина наповнилася Божественною Любов'ю, то її найвище щастя в тому і полягає, щоб дарувати цю Безумовну Любов.

Але я відволікся на міркування...

Продовжу розповідь про те, як ми навчалися життю з Богом поруч із Ісусом.

* * *

Майже кожен день нашої подорожі супроводжувався чудовими подіями та зціленнями. Якщо збиралися люди, щоб слухати проповідь Ісуса, серед них обов'язково були хворі, які одужували, просто перебуваючи поруч. Якихось немічних майже завжди приводили або приносили до Ісуса, і Він часто їх зцілював. Дізнавшись про подібні чудеса, збиралися величезні натовпи людей, які прагнули побачити це на власні очі або самим отримати зцілення від хвороби.

І це відбувалося багато разів.

Глухонімі отримували слух, щоб чути слова від Бога і потім, знайшовши і здатність говорити, свідчили про реальність Божественної Любові та Милості. Незрячі знову отримували здатність бачити, знерухомлені починали ходити, важкі хвороби зникали зовсім... Іноді такі зцілення були миттєвими, іноді ж перетворення тіл бували не повними або не миттєвими, а розтягнутими в часі. Але найголовнішим було зцілення душ, яке не ви-

дно зовні, але перетворює долі, допомагає прямувати до Божественного.

Для мене це розуміння внутрішнього перетворення стало дуже очевидним на прикладі історії з зціленням глухої людини.

Ми спостерігали, як ця людина, яка втратила слух після важкої хвороби в юності, слідувала за нами невідступно три тижні. Людина сідала досить далеко під час проповідей Ісуса, і все ж таки ми бачили, що вона слухає слова Господа.

Мені було дуже цікаво, що з нею відбувається, як вона сприймає, коли її вуха не чують слів. Але було видно за виразами, що змінюються на її обличчі, що вона усе розуміє. Чоловік сміявся жартам і кумедним історіям, які іноді розповідав Ісус або лив сльози каяття, коли Ісус у своїх словах, звернених до душ, допомагав побачити вади та давав рішучість та сили для очищення та перетворення.

А через три тижні цей чоловік підійшов до Ісуса та сказав слова подяки за чудо зцілення.

Не всі присутні повірили в це перетворення, бо за три тижні ми пішли далеко від тих місць, де всі знали, що ця людина глуха.

Після того, як натовп, що оточував нас, розійшовся, я підійшов до чоловіка та спитав його про те, що відбувалося з ним у ці дні.

Він розповів, повільно підбираючи слова, про те, що спочатку він відчував таку любов та блаженство, що вже не міг відійти та слідував за нами на відстані, але невідступно. Потім він став розуміти зміст сказаного. Він був навчений читанню та письму, вивчення святих текстів було для нього найбільшою радістю у житті. Але поряд із

Ісусом розуміння всього того, що він раніше намагався досягнути, стало особливим чином заповнювати та переповнювати його зсередини. Він був вражений цим усвідомленням Істини. Немов важкі завіси спадали з нього-душі з кожною хвилиною, з кожною годиною. А потім усередині пролунав Голос Ісуса. Він став ясніше та ясніше чути слова Вчителя. Він, як і раніше, не чув інших звуків, розмови оточуючих його людей залишалися недосяжними слуху, але слова Ісуса звучали всередині виразно та ясно. Це ставало розумінням того, як жити з Богом. Він вирішив жити так. Він не молився про лікування, не думав про те, що це можливо, він просто сприймав постійний Божественний Вплив. А потім він раптово знайшов і слух... І тоді він вийшов до Ісуса та подякував за диво, яке дозволило розуміти Слова Бога та перетворило його життя та долю.

Ми звикли до подібних дивовижних явищ досить швидко. Ми, зазвичай, дивувалися зовнішнім, а не внутрішнім перетворенням, бо ще не завжди розуміли та бачили те, що відбувалося в душах тих, хто слухали слова Ісуса. Лише поступово народжувалося усвідомлення, що саме так, як в історії з цією людиною, перетворення починається зсередини та тоді зцілення стає можливим. І це однаково може відбуватися і зі здоровими тілесно людьми, і з хворими!

* * *

Чудеса, які відбувалися поруч із Ісусом, привертати все нових і нових людей. Натовпи, що оточували нас під час проповідей, поступово зростали. Ми йшли до нових селищ і міст і там трива-

ла праця Ісуса з виховання тих людей, які приходили та приймали в житті свої Вчення від Живого Божественного Посланця.

Одного разу до Ісуса підійшов чоловік і просив допомоги.

— Я зцілював тебе вже раніше! — сказав йому Ісус.

— Ти навіть пам'ятаєш це, Вчителю! Як Ти пам'ятаєш? Так, це так, але хвороба повернулася знову... У мене знову все погано...

— Ти знаєш, чому так відбувається?

— Та знаю, я знову грішив... Грішив, усвідомлюючи, що грішу... Це моя провина... Я вказівок Твоїх не дотримувався...

— Чого ж ти хочеш зараз?

— Знову закликаю до милості Твоєї! Врятуй мене!

— Той, хто грішив через незнання, — винен. Але той, хто знає про праведний шлях, але переступає через совість знову та знову, грішить перед Богом багаторазово.

— Так, саме це я зрозумів нині, Ісусе, і я каюсь.

— Ти не боїшся помножити проблеми у своїй долі, просячи Мене знову зцілити тебе?

— Так, я боюся, але вірю, що Ти допоможеш мені впоратися з моїми вадами...

— Але чому ж ти не бачиш допомоги у тому, що знову до тебе хвороба повернулася? Так часом Бог нагадує людям про Себе... Сумно, що лише страждання вчать більшість людей пам'ятати про Бога та вірити Йому. Але ж можливо, не чекаючи болю та страждань, перетворювати свої життя та виправляти вади душ!

Що ж, Я зараз допоможу тобі знову... Але пам'ятай, що ти маєш владу над своїми вадами та можеш не давати їм проростати. Слухай голос совісті та не чини неправедно.

Людина в сльозах подяки впала до ніг Ісуса.

Ісус підняв його:

— Нехай твоя подяка буде у праведному житті та допомозі всім, кого підведе до тебе Бог. Ти знаєш нині заповіді Добра та Божественну Силу на власному досвіді. Ти можеш допомогти зрозуміти це іншим...

Після цього Ісус сказав:

— На сьогодні сказано та зроблено досить! Ви всі перед Отцем Небесним завжди та Його Милість і Любов завжди з вами!

І тоді ми пішли у хатинку, де нам дозволили ночувати.

Багато людей чули та бачили все це. Одні почали благати Бога про виконання бажань, а інші дякували за розуміння та нагадування про головне через труднощі...

Розділ 7.

Марія Магдалина

Зараз людям, які читають ці рядки, складно буде таке навіть уявити, але ми, найближчі супутники Ісуса, іноді не були повністю згодні з Ним у всьому... Його дії часом нас дуже дивували. Адже ми вже тоді абсолютно свято вірили в те, що Він — Божественний, що Він — Месія, Спаситель світу!

Але так влаштований людський розум, який ще не занурений ще духовне серце, який ще не освоїв мислення в любові: природна властивість такого розуму не тільки запам'ятовувати, розуміти, розмірковувати, в ньому легко виникає бажання критикувати незрозуміле та навіть засуджувати.

Звичайно, ми намагалися не показувати Ісусу ці наші проблеми, які іноді виникали... І, звичайно ж, Ісус все бачив і знав!

Іноді ми могли не погоджуватися подумки та емоційно з тими Його вчинками, які не вмещалися у наше тодішнє розуміння! Іноді ми обговорювали це між собою, часом сперечалися... Іноді запитували Ісуса. А Ісус терпляче вчив нас розумінню, сприйняттю, злагоді думок, емоцій та дій... Навчав, іноді спеціально не пояснюючи все це в словах, щоб ми знаходили відповіді самі. Він уже тоді знав, як важко нам буде знаходити повноту єдності один з одним і з Богом у думках наших та у справах духовного служіння тоді, коли Його тіла вже не буде поряд... Як складно нам буде вирішувати «хто має рацію?», «як вчинити?». Ісус уже тоді навчав нас звертатися з питаннями до Отця Небесного та сприймати відповіді від Бога, шукати глибину розуміння через розчинення особистого «я» у Божественній Любові та Мудрості!

* * *

Саме у зв'язку з Марією Магдалиною, таких ситуацій нашого подиву спочатку її життя разом з нами, було досить багато!

Жінка з не бездоганим минулим стала супутницею та ученицею Ісуса. Ми не розуміли, навіщо

нам стільки проблем і брудних пліток, коли й так багато нарікань і переслідувань обрушувалося на нас з боку тих, хто мав владу духовну чи світську. Навіть обивателі часом дивилися з осудом на присутність Марії поруч із Ісусом...

Це стало нашим черговим випробуванням, бо роль жінки в уявленнях того часу мала бути іншою: місце жінці на кухні, її обов'язок прислугувати, прати, прибирати..., так прийнято, це — норма. Марія, звичайно ж, намагалася все це робити для Ісуса та для всіх нас, вважала це за свій обов'язок, але цього нам було недостатньо для прийняття ситуацій, які повторювалися.

Ми не могли забути її історію. Адже ми були свідками проголошення того, що Марія «не чиста», що вона чинила прелюбодіяння з якимось одруженим чоловіком, за що її хотіли побити камінням, а Ісус заступився за неї. І добре б Він просто заступився, — вона була Ним прийнята та стала Йо-го ученицею.

І нас дуже ображало те, що Ісус прийняв її на рівних з нами, а часом Він навіть виділяв саме її любов-ніжність, смиренність, турботу та відданість, як найважливіші якості душі, які бажані Отцю Небесному.

І ось вона ходить із нами, їсть із нами, відпочиває поруч із нами, слухає разом із нами. Він цілує її вуста, гладить по волоссю, схвалює її слова або її мовчання, Він дбає про неї більше, ніж про нас ... Він може укласти її, смертельно втомлену, відпочивати майже насильно, а Сам починає готувати їжу та ночівлю або запропонувати нам самим прати, варити їжу тоді, коли ми вважали, що саме Марія має це робити для всіх нас. Нас це зачіпало,

часом ми навіть не повністю усвідомлювали все це, але дуже цим внутрішньо обурювалися.

А оточуючі ще підливали олії у вогонь: як Він може бути Пророком, тим більше Месією, коли поряд із ним блудниця і Він дозволяє їй наблизитися до Себе.

Ми любили Ісуса, та ми бачили, що Марія любить Ісуса — і це рятувало нас тоді, коли наш розум не був спроможний дати нам відповідь чи згоду.

І поступово приходило найважливіше розуміння, щоразу освоюване нами на досвіді, — лише любов допомагає подолати всі труднощі на духовному Шляху.

Через смирення Марії, через її слова та вчинки ми теж навчалися цього. Втома тілесна, тривога про майбутнє, ненависть інших людей до нас — це Марія майже не помічала, бо її переповнювала любов до Ісуса.

Одного разу мій брат Симон, не витримавши, зірвався та сказав Марії досить різко:

— Ти жінка, і мусиш знати своє місце, а ти все прагнеш бути поруч із Вчителем!

— Так, я знаю..., я лише піщинка, що прилипла до Його ніг... І милосердя Його в тому, що Він несе мене, а не струшує, як перешкоду...

— А ти не боїшся, що Ісус прожене тебе? Що Він не дозволить тобі й надалі завжди бути ось так, з Ним поруч?

Марія замислилася на мить, потім відповіла з ніжною посмішкою:

— Ні... не боюся... Якщо Він прожене мене, то я помру того ж дня... У Ньому все моє життя!

В цей час підійшов Ісус і сказав:

— Той, хто любить Мене, як вона, той завжди в Моєму Серці!

Знайте, ніколи не помре той, хто так любить Мене. І Я ніколи не покину тих, хто так відданий Мені.

Це буде дуже важливо пам'ятати тобі, Маріє, та всім вам, коли Мого тіла не буде поруч... адже Я все одно продовжуватиму бути з вами Духом!

* * *

Саме на прикладі Марії ми бачили знову та знову, що «любов має велике терпіння, милосердна, любов не заздрить, любов не звеличується, не пишається, не бешкетує, не домагається свого, не дратується, не мислить зла, не радіє неправді, а тішиться істиною;

все покриває, ... все переносить.»

Одна справа чути ці слова та розуміти їхню глибоку істинність — інша справа, воістину стати такою любов'ю та жити так!

Марія демонструвала це, не замислюючись, як і що вона робить. У любові до Ісуса вона забувала про себе тотально. Ця повна відданість Ісусу дозволяла пізнавати Небесного Отця, з яким Ісус — Одне.

Іноді її безстрашність, її відданість та її віра вражали нас і служили прикладом... Ми навчалися любові до Ісуса, ми навчалися любові-прийняттю один одного, ми вчилися спрямовувати нашу любов до Отця Небесного. Ми знали про те, що лише любов дарує можливість Злиття, Розчинення, буття в Єдності!

Ми пізнавали на власному досвіді, що саме Вогнем Божественної Любові спалюється, переплавляється будь-яка проблема у наших життях!

* * *

Згодом у мене склалися дуже довірчі стосунки з Марією. Ця дружба з Марією та з її старшою сестрою Марфою була для мене важлива, означала дуже багато!

Глибоке розуміння про чоловіків і жінок на духовному Шляху я тоді отримував.

Я бачив на прикладі Марії, як жінка, яка наповнена самовідданою любов'ю, йде Духовним Шляхом.

Ісус навчав нас, що чоловіки та жінки однаково мають право та можуть йти до Бога, пізнати єднання з Отцем Небесним.

І часом, власницям жіночих тіл — це буває навіть легше, якщо їх веде воістину Божественний Майстер.

Любов Марії до Ісуса була чистою, безмежною, неосяжною, як Небеса.

Якось я запитав Марію:

— Що ти мрієш, чого ти очікуєш від майбутнього?

— Ні про що... Ісус дав мені все, про що можна було б мріяти... та набагато більше.

Розумієш, Андрію, ви всі були варті Його Милості, коли Він покликав вас, а я — ні... Як розповісти про те чудо, яке зазнала грішниця, коли набуте щастя та милість не були заслужені роками життя праведного? Не будучи гідною, я отримала так багато... Великі Дари Любові я отримую нині кожну мить!

Навіть коли Його тіло не поряд, я навчилася відчувати Його Любов!

Його Небесне Світло, яке є тепер і в мені, — це диво більше, ніж усі навколишні дива, які ми бачимо, коли Він зцілює або множить їжу. Я відчуваю Його присутність весь час, і вдень, і вночі... Сонце Його Любові тепер завжди сяє у серці!

* * *

Ісус одного разу сказав нам:

— Не думайте, що тільки дуже серйозні та мудрі слухачі потрібні Мені тепер. Я прийшов допомогти саме тим, кому потрібна допомога. Їжа потрібна голодним, вода спраглим, зцілення хворим, розрада страждаючим. Я дарую віру тим, хто ще не вірить, Я дарую розуміння тим, хто шукає Істину. Я дарую Знання про Бога-Отця тим, хто дозрів у Любові Духовній і шукає лише Мудрості та пізнання Буття Вищого! Мені дорогі однаково, й ті, хто робить перші кроки на духовному Шляху, та ті, хто рішуче просувається до Вершин.

Мені радісно бачити й тих, хто просто щасливий сидіти та слухати Мене з довірою, навіть якщо вони розуміють ще не все. Це — запорука їхніх майбутніх успіхів! Я щасливий відчиняти двері в Обитель Отця Небесного тим, хто здатний і гідний увійти!

Це і є завдання сіяча на духовній ниві — кидати в ґрунт і вирощувати насіння любові!

Бог є ЛЮБОВ! І лише чистій і мудрій любові дана можливість стати Одне з Небесним Отцем!

Бог Отець є та Безмежна Первинна Свідомість, Яка народжує Саму Любов, Яка дозволяє

Силі Любові бути, творити життя та творити світи...

Розділ 8.

Символи та образи, тиша душі

Тиверіадське озеро ми в ті часи називали морем Галілейським.

Рибальський човен часто ставав нашим найзручнішим способом переміщення.

Іноді, стоячи на човні, Ісус проповідував перед людьми, що зібралися на березі.

Це було чудово: природний амфітеатр бухти, слухачі, що розсілися по березі, тихі води. Фігура Вчителя на човні відбивалася у воді.

Його завжди було добре чути, навіть якщо збиралися тисячі людей.

... Я встиг полюбити водяні простори в наших мандрівках з Ісусом особливою любов'ю. Спокійна поверхня води до горизонту. Тиша зовнішня та особлива *тиша душі*.

Розмірений легкий плескіт хвиль завжди допомагає входити в цю *тишу*.

Море легко та природно вчить людину багато чому: і розумінню безмовності душі, і розумінню нікчемності людських тіл у порівнянні з водяною гладінню до горизонту, і пізнанню Станів Божественності, через зростання витонченою душею на таких просторах.

Ісус навчав нас багато чому на цих берегах. Він часто використовував символи та образи води в річках, морях, океанах. Він говорив нам про те, що ми тільки починали розуміти, та лише згодом усвідомлювали всю глибину сказаного.

Багато світанків і заходів сонця ми зустрічали з Ним поруч на морському березі. Іноді це відбувалося в повній безмовності, іноді ми слухали слова Учителя про Божественне. Ці Його слова, усі такі епізоди життя з Ним, у полі Його Свідомості, запам'ятовувалися душею так яскраво, що згодом допомагали занурюватися в Злиття з Ним душами та глибоко розуміти те, що тоді було почуте, але усвідомлено не до кінця.

Ісус говорив, пояснюючи багато чого на живих прикладах.

У тому числі, Він показував нам, як легко та природно природа демонструє нам Закони Вищого Божественного Порядку.

Ось, наприклад, річка впадає в море та єдиними стають їхні води.

Або можна побачити природу хвилі, її єдність з усіма водами всієї морської безмежності. Морська вода на якийсь час стає хвилею, що несе міць моря. Хвиля при цьому не відривається від моря, але залишається його частиною. А потім знову настає штиль і немає хвиль — є лише гладінь та спокій моря.

Ось ще приклад: крапля води в товщі морських глибин, крапля, що назавжди втратила свої межі та яка має в собі всю міць безмежності моря...

Ісус пояснював нам, що і душа так само вчиться пізнавати Єдність із Богом, розчиняю-

чись подібно до краплі в товщі води або, впадаючи в Божественну Єдність, як велика річка, та знаходить там Єдність у Глибинах. Він говорив і про те, що Божественна Душа може проявляти Себе, з'являючись на якийсь час як Велика Хвиля, єдина з усім Океаном, і не відриваючись при цьому від Всеєдності Божественного, а потім знову розчиняти Себе в Безкрайності Первинної Божественної Свідомості.

Говорив Ісус і про те, як важливо розуміти, що без досвіду проживання цих станів Злиття з Богом такі образи лише символи в умі, подібні до притч, сенс яких ще належить розгадати...

І, звичайно ж, Ісус навчав нас духовним практикам для здобуття справжнього Знання, бо жодні слова, як би сильно в них людина не повірила, не замінюють досвіду душі, яка відчула в цьому переживанні іншу Живу Божественну Реальність.

Сам Ісус часто був зануреним у Злиття з Отцем Небесним. Ми бачили, що Він там, куди ми поки що не допущені...

І ми мріяли, що настане і наш час.

* * *

Спокій розуму, вміння розчинятися — дуже важливі на духовному Шляху.

Занурення свідомості у *тишу* духовного серця — найважливіший крок.

Ісус навчав нас такій *тиші*, яка замінює звичайний людський розум на стан душі, яка сприймає, любить, бачить і чує.

Така *тиша* дозволяє пізнати, як безперечну реальність, — спокій, любов і ніжність Отця Небесного. Здобути таке переживання, а потім знову та

знову занурюватись в цю *Божественну тишу* дуже важливо.

Для мене досвід життя та учнівства у Івана Хрестителя був тоді великою допомогою, бо я вже знав прийоми та способи входження у *внутрішню тишу*, і це дозволяло ефективніше працювати над собою-душею. Але багато хто з нас вміня входити в тишу душі, тоді тільки починали освоювати.

Ми не раз запитували Ісуса про те, як нам легко зупиняти суєту думок та бурі емоцій, як навчитися перебувати в станах любові постійно. Лише коли Ісус Сам занурював нас у Божественні Любов та Спокій Своєю Силою, ми легко відчували це...

Одного разу Пилип запитав Ісуса:

— Як навчитися нам завжди жити у *внутрішній тиші душі*? Тільки-но Ти перестаєш нам допомагати — нас знову долає занепокоєння розуму та суєта думок.

Ісус окинув нас, які слухають Його, лагідним поглядом:

— Невже ви й досі не відчули, як це просто? Вона — *Свята тиша* — присутня скрізь, завжди! І всередині вас, і за межами тіл, скрізь, *тиша* всевітня, вічна. Який би шум і суєта довкола не відбувалися, але ця нерухома прозора *тиша* присутня — вона не зникає. Лише коли ваша увага повністю перемикається на те, що рухається, шумить усередині вас або захоплює увагу зовні, то ви перестаєте відчувати сам простір вічної та прекрасної *тиші*, в якому ми завжди знаходимося!

Закрийте зараз на якийсь час очі... — і слухайте. Ось Мій голос звучить усередині вас та зо-

вні від вас. А ось та птиця вдалині... ви чуєте її? А легкий шелест листя олив, ви чуєте? Весь простір прозорий і тихий зараз ви заповнюєте собою душею для того, щоб це почути. Не робіть особливих зусиль, щоб почути *тишу* — вона сама приходить, входить у душі. Ось Я змовкаю на якийсь час і чутна, проявлена стає *прозора тиша*. Вона відчувається, коли спокійно та уважно ви просто спостерігаєте простір Божественного Буття. Бог тут у всьому! Прямо зараз Він тут, з усією Своєю Любов'ю. Прозора краса *тиші* може бути знайдена, пізнана прямо зараз. І це зараз є завжди!

Ось у цей момент ви, як душі, заповнили всю цю невелику долину на всі боки від тіл. Ось далеко шумить річка, вітер часом доносить звуки далекого селища.., а далі — там є море, вся його величезна неосяжність... І там звучить рівний шум хвиль... Де ці звуки проявлені? — Вони звучать у *тиші* вас як душ...

Ми були вражені, приголомшені *тишею*. Думок більше не було, не хотілося ворухитися та робити щось.

Розкрився простір іншого виміру буття: *простір тиші*, вічного та безмежного спокою, в якому проявлений Бог!

* * *

Звичайно, нам доводилося повертати себе в Божественну тишу знову та знову. Ми навчалися слухати в цій тиші Голос Ісуса та розуміти Його слова, сприймаючи Знання душами. Ми вчилися занурюватися в *тишу* перед сном, споглядаючи безмежність зоряного неба або вогонь багаття, ми вчилися внутрішньому мовчанню серед гомону

натовпів людських... — і, поступово, Бог все більш і більш проявленим ставав у цій *тиші!*

Саме така *тиша* дозволяє почути Голос Отця Небесного. Це не обов'язково буде саме чутний, як у повсякденному житті, людський голос. Там інші Закони і Розуміння можуть приходити без слів, всеосяжно... Коли ми досягаємо внутрішньої тиші та спокою розуму, то Боже керівництво стає проявленим!

Розділ 9.

Про чудеса Ісуса, про страх і безстрашність

Разом із людським натопом довкола нас зростала і стурбованість влади та духовенства всім, що відбувається навколо Ісуса. Нас стали переслідувати як «порушників порядку».

Особливо ця напруга посилилася після воскресіння дочки Іаіра. Коли Ісус повернув до життя дівчинку, яка померла, це стало потрясінням для багатьох людей, які були свідками цього. Адже Іаір був помітною людиною — начальником синагоги. У цьому випадку до Ісуса прийшла людина високого становища, зобов'язана дотримуватися всіх правил і обрядів іудейського народу. І він, дуже шановний чоловік, в оточенні натопу звернувся до Ісуса та просив зцілити свою дванадцятирічну єдину дочку, яка була при смерті.

А потім, при всьому цьому величезному натопі народу, слуга з його дому прийшов і сказав

Іаіру: "Твоя дочка померла, не турбуй Учителя...". Але Ісус, і ми з ним, увійшли до того будинку, де всі були охоплені горем. І Ісус змінив те, що є для людей непоправним... Він повернув душу в тіло дівчинки!

Спочатку Ісус наповнив весь простір дому Божественною Присутністю. Ми вже вміли це відчувати і спостерігали за дивом здалеку, бо до ліжка дівчинки Він підійшов один. Навіть, батьків Він попросив стати віддалік біля стіни.

Потім тіло Ісуса стало майже нерухомим, таким, що випромінювало особливі енергії. Він тримав долоні над тілом дівчинки досить довго. Нам здавалося, що Світло Божественне огорнуло її... А потім дівчинка вдихнула та сіла на ліжку.

Ісус ще деякий час тримав її за руки.

Після того, що сталося, Ісус, звертаючись до Іаіра та його дружини, сказав:

— Вона спала, Я розбудив її. Тепер вона повністю здорова, не хвилюйтеся.

Багато людей були свідками того, що тіло дівчинки досить довго було бездиханним та вже охолоне.

Ісус просив людей, які бачили це диво, не розповідати про це, але чутками про неймовірні зцілення Ісуса повнилася вже вся земля Ізраїлю.

У нових подібних історій із чудовими зціленнями було безліч свідків і, потім, усе це передавалося з вуст у уста, хвилюючи вже багатьох. Родичі ж багатьох хворих чи померлих і самі страждальці мріяли про повторення таких чудес з їхніми близькими чи з ними самими.

Це не могло залишатися непомітним для людей, які мають владу, як світську, так і духовну: «Хто ця людина, яка може зцілювати невиліковні хвороби та навіть воскрешати із мертвих?», «Як на це реагувати тим, хто вчить народ Торе?», «Чи правда, що ця людина Пророк, Месія?», «Як поводитись з такою людиною представникам світської влади — намісникам з Риму?». Все це стало дуже великою проблемою.

... Уявіть, що нині прийшла б від Бога Людина, яка широко та голосно проголосила б Себе — Месією, Аватаром, Сином Бога, що має всю повноту Сили Божественної і, іноді, демонструє перед народами цю Силу.

Як тільки вплив такої Боголюдини стає досить широким і може похитнути владу та релігійні культури — за Нею неминуче починають уважно стежити та оголошують лжепророком, і переслідують і її, і її послідовників. Так в історії духовності Землі повторювалося неодноразово...

* * *

... І ось для нас, найближчих учнів Ісуса, настав етап випробувань страхом...

Страх смерті живе у нашій людській природі.

Кожна людина природно боїться смерті та прагне уникати страждань. Страх сильно впливає на людину. Спочатку ця властивість зумовлена Богом для захисту тіл від їхньої марної загибелі. Але, в міру просування від сприйняття себе лише тілом до сприйняття себе вільною душею, страх необхідно навчитися долати. Позбутися страху допомагає здатність йти знову і знову назустріч ситуаціям, де потрібно подолати свій страх.

Нам доводилося цьому вчитися з великими труднощами. Відвага не вважалася в традиціях народу Ізраїлю таким важливим здобутком, як, наприклад, у римлян. Римських юнаків виховували з дитинства як безстрашних воїнів. Для іудеїв прояв сміливості часто сприймався як нерозсудливість, а обачність і обережність вважалися кориснішими якостями, ніж безстрашність і відвага.

Римські легіонери часто дивилися з презирством на представників нашого народу, які уникали протистояння та прагнули відкупитися, щоб уникнути переслідувань чи небезпек. Але, слід зазначити, що сміливість воїна, який бореться зі зброєю в руках і знає свою особисту силу, дуже відрізняється від сміливості тих, хто сподівається лише на Отця Небесного...

І Ісус навчав нас сміливості, яку слід проявляти, коли це необхідно, коли це служить Богові. Він також навчав нас смиренності та мудрого терпіння. Іноді Він не відповідав на приниження від воїнів чи на образи від жерців нічим іншим, окрім стану Любові та Спокою, хоч і мав Силу для протидії, для доказів Своєї Божественності. Часто Він відповідав вагомими словами, але не виявляв Божу силу і Владу. Маючи Силу Безмежну, Він використовував ці можливості досить рідко, лише у виняткових випадках для нашого захисту. А самі ситуації ставали уроками і для нас і для всіх учасників того, що відбувається.

* * *

При цьому подолання страху стало для нас завданням нелегким. Ми були звичайними людьми.

... Загинути прямо зараз чи стати немічними каліками, будучи побитим камінням, — такий страх болю, страждань нам доводилося проживати і долати неодноразово... Нам дуже допомагала віра в те, що Ісус поруч, що Він нас захистить чи зцілить.

Лише до моменту мого розп'яття і відходу до Обителі Отця, я повністю став вільний від будь-якого страху: і від страху болю тілесного, і від страху смерті.

Мабуть, лише Павло був схожий своєю безстрашністю на римлян. Він раз-по-раз, не замислюючись, кидався в ситуації, де йому загрожувала смерть. Але Павло приєднався до нас набагато пізніше, вже після воскресіння Ісуса.

... Так, це дуже важливо — прагнути зберегти живим і здоровим тіло поки є така можливість, бо тіло реально необхідне для вдосконалення душі в цьому світі!

Але всім людям, що живуть на Землі, неминуче доведеться проходити через ворота смерті, залишаючи тіло. Можливо, що страждання, що очищають душу, будуть перепусткою в цьому переході. Лише по той бік Світло і Любов обіймають добру і чисту душу, що звільнилася від плоті.

Старість і смерть — неминучий порядок речей у матеріальному світі, і слід готуватися до переходу в інші світи без страху, в спокою та у любові до Бога.

Залишити тіло за своєю волею, знову прийняти тілесний образ, не народжуючись, — таке можливе лише на тих рівнях буття, які можна порівняти зі Знаннями та Вміннями, які проявив у своєму земному житті Ісус.

* * *

Ми знову і знову зустрічалися зі страхом смерті та долали його. І це було важливим.

... Наприклад, одного разу нас оточив загін римських вершників із приписом заарештувати всіх для дізнання.

Страх скував тіла багатьох із нас, тікати від озброєних воїнів, які були верхи на конях — абсолютно марно... Подумки у багатьох із нас пронесли картини ув'язнення і тортур...

У заціпенінні ми дивилися, як Ісус вийшов уперед і, дивлячись в очі ватажку, спокійно промовив:

— Не тепер! Час ще не настав!

І вершники ніби забули про все, ніби перестали бачити нас, немовби не було цієї зустрічі, цих слів. Вони повернули коней і поскакали геть.

... Або ще історія утихомирення Ісусом бурі. Цю ситуацію знають усі, хто читав Євангеліє.

Ми тоді були дуже налякані водною стихією, що розбушувалася. Ми знову зустрілися зі страхом смерті. Ми з жахом спостерігали, як хвилі ось-ось поглинуть човен з нашими тілами, а Ісус спокійно спав поряд. Ми розбудили Його і буря відразу вщухла, підкоряючись Його Волі:

— Про що ви турбуєтеся, коли Я поруч? Про що тривога, якщо ви знаєте вже Отця Небесного?

... Іншого разу сталося так, що людська юрба розбушувалася, коли Ісус сказав, що сьогодні не буде нікого зцілювати. Полетіло каміння, ми вже приготувалися до неминучості страшних побоїв і можливої смерті.

Ісус знову вийшов уперед і підняв руки в за-спокійливому та благословляючому жесті. Ми

стояли з Ним поруч, каміння летіло, ми були всі в пилюці, але жоден камінь не торкнувся наших тіл. А Ісус стояв перед розлюченим натовпом, не ворухнувшись, і дивився, дивився, дивився, і послав Небесну Любов... І поступово гнів натовпу згаснув, і люди розійшлися,.. а ми пішли до Йордану прати одяг.

Так, ми щоразу намагалися подолати страх, зміцнюючи віру в Силу Ісуса та Його поєднання з Богом. Але це була ще не та повнота Єдності з Богом, у якій немає страху.

Все ж таки, з кожним разом робити це нам було все легше та легше...

Це необхідно на духовному шляху час від часу дивитися в обличчя смерті! Важливо поміркувати цінність життя, можливість смерті тіла прямо тепер і свою Любов до Бога, прийняття Його Волі... І те, як ми прийматимемо смерть тіла, дуже важливо: чіпляючись у паніці за життя або входячи в любові та спокої до Обителі Всевишнього.